

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
JEAN MISCHO

föredraget den 8 mars 2001¹

1. Kommissionen har i förevarande talan yrkat att domstolen skall fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 EG och enligt nedanstående direktiv genom att inte ha antagit de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att fullständigt införliva artikel 9 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall,² i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991,³ artiklarna 3, 4, 5 och 7 i rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö⁴, artiklarna 3, 4, 5, 7 och 10 i rådets direktiv 80/68/EEG av den 17 december 1979 om skydd för grundvatten mot förorening genom vissa farliga ämnen,⁵ artiklarna 3, 4, 9 och 10 i rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar⁶ samt artiklarna 2 och 8 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.⁷

2. Kommissionen har härvid gjort gällande att de tillämpliga bestämmelserna såväl i regionen Flandern som i regionen Vallonien innebär att ett system med underförstådd tillståndsgivning används inom tillämpningsområdet för de ovannämnda direktiven.

3. I bägge dessa regioner gäller således följande: Om den behöriga myndigheten underlåter att inom en viss tidsfrist fatta beslut om en tillståndsansökan anses denna ha avslagits. Det motsatta förhållandet råder emellertid om avslagsbeslutet överklagas, varvid tillståndsansökan anses ha bifallits om den behöriga myndigheten underlåter att inom en viss tidsfrist fatta beslut.

4. Enligt kommissionen är det obestridligt att sådana underförstådda tillstånd strider mot de krav som följer av de ovannämnda direktiven.

1 — Originalspråk: franska.

2 — EGT L 194, 1975, s. 39; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 238.

3 — EGT L 78, 1991, s. 32; svensk specialutgåva, område 15, volym 10, s. 66.

4 — EGT L 129, 1976, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 46.

5 — EGT L 20, 1980, s. 43; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 211.

6 — EGT L 188, 1984, s. 20; svensk specialutgåva, område 15, volym 4, s. 199.

7 — EGT L 175, 1985, s. 40; svensk specialutgåva, område 15, volym 6, s. 9.

5. Jag delar denna uppfattning.

6. Som kommissionen med rätta har påpekat har domstolen redan fastställt att varken ett system med underförstådda tillstånd⁸ eller ett system med underförstådda avslag⁹ kan anses uppfylla kraven i direktiv 80/68.

7. Jag ser ingen anledning att inte utsträcka denna rättspraxis till att gälla de övriga direktiv som är i fråga i detta mål.

8. Samtliga dessa direktiv avser bland annat de tillstånd som skall beviljas för sådan verksamhet som kan påverka miljön. De har även det gemensamt att de innehåller närmare bestämmelser dels om vilka detaljerade krav på uppgifter som måste anges i sådana tillstånd, dels om de garantier som måste inhämtas av den behöriga myndigheten. Denna är skyldig att företa olika undersökningar för att därigenom fastställa en rad omständigheter innan den får bevilja det sökta tillståndet.

9. Härav drar jag slutsatsen att samtliga dessa direktiv omfattas av det krav på att tillstånd skall ges genom en uttrycklig åtgärd som har uppställts i den rättspraxis som nämnts ovan.

10. I avsaknad av en sådan åtgärd finns det, såsom kommissionen har gjort gällande, ingen garanti för att tillstånd beviljas först sedan samtliga villkor i direktiven — beträffande såväl tillståndens innehåll som de undersökningar som skall göras innan tillstånd kan beviljas — har uppfyllts.

11. Svaranden har dessutom medgett att det inte finns någon sådan garanti, så som lagstiftningen för närvarande är utformad i de två ifrågavarande regionerna.

12. Svaranden har däremot betonat de berörda myndigheternas pågående ansträngningar för att avhjälpa denna situation. Dessa ansträngningar har dock hittills varit resultatlösa.

13. Det skall emellertid erinras om att det av fast rättspraxis¹⁰ följer att fördragsbrottet skall bedömas mot bakgrund av den situation som rådde vid utgången av den frist som har angivits i det motiverade yttrandet. I förevarande fall var denna frist två månader från delgivningen av det motiverade yttrandet. Detta delgavs den 18 december 1998.

14. Av vad som anförts ovan följer att fördragsbrottet är styrkt och att kommissionens talan skall bifallas.

8 — Se dom av den 28 februari 1991 i mål C-360/87, kommissionen mot Italien (REG 1991, s. I-791), punkt 30.

9 — Se dom av den 28 februari 1991 i mål C-131/88, kommissionen mot Tyskland (REG 1991, s. I-825), punkt 38.

10 — Se till exempel dom av den 27 november 1990 i mål 200/88, kommissionen mot Grekland (REG 1990, s. I-4299).

Förslag till avgörande

15. Under dessa omständigheter föreslår jag att domstolen skall bifalla kommissionens ansökan, i vilken denna har yrkat att domstolen skall fastställa

att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 EG och enligt nedanstående direktiv genom att inte ha antagit de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att fullständigt införliva artikel 9 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, i dess lydelse enligt rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991, artiklarna 3, 4, 5 och 7 i rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö, artiklarna 3, 4, 5, 7 och 10 i rådets direktiv 80/68/EEG av den 17 december 1979 om skydd för grundvatten mot förorening genom vissa farliga ämnen, artiklarna 3, 4, 9 och 10 i rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar samt artiklarna 2 och 8 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt.

16. Följaktligen föreslår jag även att domstolen skall förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.